

Det er da rigtigt nok, at vi som andre partier siger, at vi vil holde fast i fastkurspolitikken i tilfælde af et dansk nej. Men en interessant analyse at lægge frem i forbindelse med diskussionen op til afstemningen havde da været: Hvordan påvirker den faldende eurokurs, den drastisk faldende eurokurs med nye lavpunkter her i det seneste døgn – det er, uanset om det er dag eller nat, der handles jo døgnet rundt – det, at inflationen er på vej op med den konsekvens, at renterne stiger? Seks gange foreløbig har Den Europæiske Centralbank sat renten op. Sådan nogle analyser, som kunne være dybt saglige for finansministeren at bruge tid på, ved jeg godt at statsministeren ikke ville have været så glad for, for det ville ikke entydigt have talt for et ja den 28. september, og derfor blev der ikke brugt krudt på det.

Så til den egentlige finanslov. Nu har jeg brugt lidt krudt på det andet med euroafstemningen, for det gjorde finansministeren jo også ved sin fremlæggelse:

Hvem ønsker finansministeren nu at snakke med i forbindelse med finansloven? Det har været spændende for Dansk Folkeparti at se frem til at få svar på det, også al den stund vi jo sidste år ikke var inviteret til finanslovforhandlinger. Og jeg kunne da tænke mig lige at gøre finansministeren opmærksom på – altså rose finansministeren, det skal der jo også være plads til, når der er grund til det, at man gør fra Folketingets talerstol – at sidste år ved førstebehandling af finansloven for indeværende år, nemlig den 7. september, holdt jeg et ordførerindlæg, som gav finansministeren anledning til at udtale følgende i sin svarkommentar til ordførerne, og nu citerer jeg fra Folketingets forhandling 1999-2000, side 8075:

»Men det var egentlig et meget behersket ambitionsniveau, hr. Thulesen Dahl gav udtryk for, og jeg mener, det er en langt kraftigere tilnærmelse til det, der er realistisk, end det, Venstre og De Konservative har demonstreret i deres udspil.«

Det troede jeg selvfølgelig affødte, at finansministeren og Dansk Folkeparti indledte en dialog om indholdet af finansloven, også på møder i Finansministeriet. Det gjorde det så ikke, og alle husker naturligvis stuerenhedsdebatten, som statsministeren valgte at trække op efterfølgende, og som gjorde, at finansministeren selvfølgelig fik besked igen fra Statsministeriet på, hvordan han skulle agere. Og denne her gang var det så, at det, der var sagt ved første-

behandlingen i september måned, selvfølgelig ikke skulle stå til troende. Dansk Folkeparti skulle naturligvis ikke indblandes i regeringens politiske arbejde, hvad vi så heller ikke blev.

Men så havde jeg måske forventet, at vi i år stod i en anden situation. Nu har der også været holdt et møde i Aalborg mellem vores partiformand og statsministeren, og det var da en meget fornuftigt og saglig diskussion, der var dér, og der var vi så altså stuerene nok til at kunne komme i selskab med selveste statsministeren. Det var vi da meget glade for.

Derfor var min forundring stor, da jeg så i forbindelse med fremlæggelsen af finansloven kunne læse i B.T., at finansministeren ikke inviterer Dansk Folkeparti til finanslovforhandlinger i år som det eneste af Folketingets partier. Han siger, og jeg citerer nu fra B.T., onsdag den 30. august, dagen efter fremlæggelsen:

»Afvisningen er ikke udtryk for en politisk markering. Det er blot ikke særlig sandsynligt, vi kan lave noget med Dansk Folkeparti.«

Hvad bygger finansministeren det på? I forhold til udtalelsen sidste år var det åbenbart meget realistisk, at der kunne laves noget med Dansk Folkeparti. Det var jo det, finansministeren gav udtryk for. Det er et spørgsmål, jeg selvfølgelig glæder mig til at få svar på.

Regeringen har i forbindelse med finanslovsfremlæggelsen og også forud for den sat en dagsorden for forhandlingerne, der i givet fald finder sted fra oktober måned med en række udvalgte partier herinde i Folketinget. Den dagsorden er slet ikke fremmed for Dansk Folkeparti. Vi synes faktisk, at mange af de ting, regeringen nu vil diskutere, er meget, meget fornuftige at få frem på den politiske dagsorden.

Det følger også af regeringens folkehøringer, stort opreklamerede, medieombruste folkehøringer, at der skulle sættes fokus på et par områder. Men når sandheden skal frem, virker det for os lidt rigeligt, som om regeringen har travlt med at fortælle en hel masse om, hvad man vil gøre specielt på ældreområdet. Og når det så kommer til indholdet og til realiteterne, kunne man godt, som statsministeren vist har sagt på et tidspunkt, gøre det lidt bedre.

Vi kan godt gå længere tilbage, altså før folkehøringerne fandt sted i foråret. Tag statsministerens nytårstale den 1. januar 1998, hvor statsministeren udtalte, at det er usympatisk og unødvendigt med voldsomme nedskæringer på velfærdsområdet. Danmark har alle muligheder